

Прекрасно-потворний

КУПИТИ

Одного вечора письменник Ґрейді Ґрін отримує гарні новини й не може не поділитися ними зі своєю дружиною Еббі Ґолдман, яка саме їде за кермом додому. Раптом чутно скрип шин — жінка побачила когось на дорозі й вирішує допомогти. А тоді секунда — й Еббі зникає, ніби розчиняється в повітрі. У машині ж залишаються її телефон та моторозна лялька із зашитим ротом. Незнання про долю дружини штовхає Ґрейді Ґріна у прірву: втративши кохання свого життя, він перестає писати. Кітті Ґолдман, агентка згорьованого письменника, відправляє його на далекий острів Емберлі, щоб той зміг написати нову книжку. Місце, де немає зв'язку й інтернету, напевне додасть натхнення, але також і відкриє страшні секрети, сховані на цьому острові.

Іноді дати людині те, чого вона прагне, — це найкращий спосіб показати їй цінність того, що вона мала.

ЩАСЛИВЕ ПОДРУЖЖЯ

Якщо нам потрібна лиш любов, то чому ми завжди прагнемо більшого?

Я знову набираю її номер. Нарешті вона відповідає.

— Уже їду. Я майже вдома, — каже моя дружина, перш ніж я встигаю щось запитати.

По голосу чути, що вона за кермом, отже справді їде додому, але «майже вдома» звучить як брехня. Останнім часом вона часто прикрашає дійсність, аби та не здавалася такою гіркою.

— Ти ж казала, що будеш поруч, — відповідаю, наче ображене дитя, а не дорослий чоловік. — Для мене це важливо.

— Знаю, вибач. Скоро буду, обіцяю. Я взяла фіш-енд-чипс".

Жодне наше святкування не обходилося без цієї страви. Ми їли її на першому побаченні, у день заручин, того дня, коли в мене з'явилася літературна агентка, і тоді, коли ми придбали будинок нашої мрії. Зізнаюся: важко було не закохатися в цей старий котедж із солом'яною стріхою, розміщений на південному узбережжі, — трохи більше години їзди від Лондона, але здається, ніби за мільйон кілометрів від міста. Тепер наші єдині сусіди — вівці. Я сподівався, що сьогодні фіш-енд-чипс також стане частиною свята — цього разу з нагоди мого першого бест. Селеру за версією «Нью-Йорк таймс». Я навіть планую відкоркувати пляшку шампанського, яку бережу вже п'ять років. Моя редакторка з Америки сказала, що зателефонує, якщо будуть хороші новини, але вже майже 21:00 (16:00 за нью-йоркським часом), а вона досі не зв'язалася зі мною. Ніхто не зв'язався.

— Є новини? — запитує Еббі.

Я чую, як вона вмикає двірники, і уявляю, як дощ стікає по склу, наче сльози.

— Поки ні.

— Тоді треба покласти слухавку, бо вони не зможуть додзвонитися, — каже вона і кладе слухавку.

Еббі мала бути поруч, коли я отримав цей дзвінок, але вона знову запізнюється. Вона любить свою роботу — журналістки-розслідувачки, яка шукає хороші історії про поганих людей. Переважно про чоловіків. Усе життя моєї дружини керувалося її моральним компасом і невтомним бажанням викривати правопорушення, але я хвилююся, що вона може засмутити когось, кого не варто було б. До редакції газети, де працює Еббі, почали надходити анонімні погрози. Відтоді моя дружина втратила спокій: тепер вона записує всі вхідні дзвінки, та попри це не збирається звільнитися.

Еббі розповідає важливі історії, щоб врятувати світ від нього самого.

Я розповідаю історії, які важливі для мене.

Мої книжки завжди були місцем, де я ховався, коли реальний світ ставав занадто гучним.

Шлюб — це мільйон прекрасних і потворних моментів, зшитих у полотно спогадів, які кожен бачить і пам'ятає по-іншому - наче двоє людей дивляться на ту саму картину з протилежних боків кімнати. Раніше я не вірив у кохання. У нашому домі його бракувало, тому все дитинство я ховався в книжках, і мріяв, що колись напишу власну. Судячи зі стосунків моїх батьків, поняття «щасливе подружжя» було для мене оксимороном. Тому я й не вірив у саму ідею шлюбу. Поки не зустрів Еббі. Вона змінила мій погляд на світ і моє уявлення про кохання. Вона відкрила в мені почуття, про існування яких я навіть не здогадувався, і я б ніколи не зміг кохати когось так, як кохаю свою дружину.

Коли ми вперше зустрілися, не могли відірватися одне від одного. Якщо я заплющу очі й зосереджуся, то все ще пам'ятаю, як вона вперше дозволила мені доторкнутися до неї. Пам'ятаю її бездоганне обличчя, ніжну шкіру, тонкий квітковий аромат у блискучому темному волоссі, смак її губ, і те, як вона дихала, коли я

був усередині неї. Ми могли не спати всю ніч - просто розмовляли та ділилися історіями. Підтримувати іскру після стількох років шлюбу - непросто. Я намагаюся, але коли ми дорослішаємо, наші пріоритети змінюються. Як мені здається. Принаймні для мене. Те, що ми маємо зараз, — це все, чого я коли-небудь хотів.

Коломбо заходить до кімнати, виляючи хвостом так, ніби не бачив мене кілька днів, хоча минуло менше п'яти хвилин відтоді, як він заснув на кухні. Він вмощується біля мене й дивиться на телефон у моїй руці, ніби чекає, що той от-от задзвонить. Я завжди любив собак більше, ніж людей. Собаки віддані.

Коломбо з'явився в моєму житті завдяки дружині - вона подарувала мені його щеням. Еббі сказала, що мені потрібна компанія, і з тих пір ми нерозлучні. Вона хвилюється, що я надто багато часу проводжу на самоті, і, здається, не розуміє, що я віддаю перевагу усамотненню. Мені потрібна тиша, щоб писати, а якщо я не можу писати, то, здається, ніби задихаюся. Крім того, саме персонажі моїх книжок часто складають мені компанію, і їх я також люблю більше за справжніх людей. Мої персонажі не брешуть. Принаймні мені. Проте до Еббі не було нікого, кому я б міг довіритися. Люди рідко роблять те, що обіцяють, або те, що повинні. Єдине, що мені не подобається в самотності, — це те, скільки часу я мушу проводити наодинці.

КУПИТИ